

Forfatter: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind

Titel: BREV TIL: Vedel, Peter August Frederik Stoud FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1871-03-22)

Citation: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind: "BREV TIL: Vedel, Peter August Frederik Stoud FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1871-03-22)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)*, Henrik Koppels, s. 20. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-003-shoot-L0018250060030018.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Lensgreve C. E. Frijs til Direktør P. Vedel.
Neapel, 22. Marts 1871.*

Kjære Vedel! Det var mig en stor Glæde at modtage forleden Deres venlige Linier, hvorefter jeg havde længtes meget. ²⁾ . . . Under disse yndige og tillige imponerende Omgivelser fremtræder den hele menneskelige Virksomhed for mig i sin sande myreagtige Skikkelse, og det er dog sikkert at mange af de Sorger, hvorunder man lider ere en Følge af vor indbildte Forfængelighed, at vort Værk eller vor Gjerning skulde frembringe et givet Resultat, — et saadant ligger sjelden i vor Magt at frembringe og selv om et saadant forønsket maatte naaes er det ingenlunde givet at være tilveiebragt ved vor Virksomhed; naar jeg her betragter det Store og Mægtige der er tilveiebragt saavel i Skjønhed som i Ødelæggelse, tager jeg med Taknemmelighed imod vor myreagtige ringe Virksomhed erkjendende at Hovedsagen er Arbeide og dette med Alvor og Ærlighed, overladende Udbyttet eller Udfaldet trøstigt til vor Herres Omsorg. Det er en sand Forfriskelse at komme herved i den yndige Natur og det friske livsnydende Folk efter at have passeret igjennem det s. 21 triste Tydskland og det sørgmodige Frankrige og dog er det sidste Land vistnok endnu ikke kommet til Culminationen af sin Ulykke. De veed at jeg aldrig har troet paa Thiers Cuurmethoden, thi for at kunne kurere, maatte han først og fremmest erkjende, at han er en af de Væsentligste der har bragt det franske Folk til sin Selvforgudelse som dog er Hovedgrunden til dets dybe Fald, thi det har gjort det blind for Virkeligheden, og Øinene ere endnu ikke aabnede trods den haarde Modgang. Hvad der nu foregaaer i Paris og hvad der yderligere forestaaer vil kun tjene Reactionen og jeg detesterer denne fuldt saa meget som den røde Republik, — det er sørgeligt at Alternativet er enten absolut Monarchi — som desværre er hyklerisk fordi den gamle Tro paa Salvelse og Kaldelse af Guds Naade virkelig mangler saavel hos Dannede som hos den store Masse —, og hvilken derfor kun kan støttes ved et militairt Herredømme, eller en rød socialistisk Republik, som vil leve paa Bekostning af Fortidens Arbeide; forhaabentlig maa der dog tilsidst komme noget Godt ud af denne Kamp om man end for Øieblikket ikke er istand til at ane hvori dette Gode skulde bestaae; dog er Eet vist, at slige Uroens og Ufredens Tider bevirke, at Mennesket ikke i den Grad fæster sig ved det jordiske Liv.

Paa min Reise har det forundret mig at see og høre Deres Erfaringer om det franske Folks Bedømmelse af Andre og Neutrale stadfæstede, men jeg er overbeviist om at de Samme, der nu istemme de høieste Jubelsange for Preussen, vilde være de Første til at synge Nidviser, naar disse engang skulde friste Modgang. Det har moret mig meget at erfare Heydebrands Kundskab om at jeg skulde have aftalt det Fornødne med Cadore, Noget hvortil jeg selvfølgelig ikke havde nogen Myndighed; men at Landet var blevet frelst ved Begivenheden ved Wörth; ¹⁾ denne Bemærkning udbredt i et lettroende Publikum er en ganske naturlig Hævn, fordi jeg skrev s. 22 til Blixen at Fru H[eydebrand] havde fortalt og bildt ham Noget paa Ærmet hvorom hun Intet vidste — hvilken Beretning naturligviis ikke i nogen moderat Form er bragt Vedkommende for Øren — Manden har troet at kunne hævn sig ved at ville være malicieux mod mig, og dette skal være ham velundt, thi han gaaer egentlig kun derved mit Ærinde, ved at faae Folk til at troe at jeg er mere fransksindet end jeg nogensinde har været, thi vel har jeg Sympathi for Folket, men jeg har aldrig havt nogen Tro for dets opoffrende Politik, navnlig ikke for at det kunde bringe os nogen virkelig Hjælp i Længden. Det glædede mig meget at erfare af Deres Brev at der ikke var Nogetsomhelst i de Rygter, der stode i de italienske Aviser, om Bismarckske Tilbud, thi saaledes som disse fremstilles her var der al skjellig Grund til at sige timeo Danaos dona ferentes; De kjender min Tro i saa Henseende, jeg har ikke havt nogen Grund hidindtil til at forandre denne Tro, men jeg vilde ønske at jeg maatte kunne forandre min Mening. . . . [Om Personer i Udenrigsministeriet.]

Hvem skal blive Birchs ¹⁾ Efterfølger? en saadan er ikke let at finde, i nogle Henseender kunde Raasløff være Manden men han har saa forekommer det mig gjort sig selv umulig baade ved sin Sommergjerning ²⁾ og ved hvad han [har] foretaget sig i Rigsdagen med Hensyn til de vestindiske Øer. ³⁾ Hvad jeg af Alt det under denne Rigsdag passerede meest beklager er hvorledes Regjeringen har stillet sig til Commissionens Nedsættelse ⁴⁾ ikke engang saa meget for den s. 23 Sags Skyld der skal undersøges men fordi der nu er givet et Præcedents saa det vil blive meget vanskeligt at afvise kommende Galskaber; Sagen dreves ikke frem med saadan Kraft fra Venstres Side at den jo kunde have været afviist naar Justitsminister [en] var optraadt med den Fasthed som han saa tidt har givet sig Udseende af at besidde og som han har bebreidet Andre at mangle. — . . .

C. E. Frijs.

P. Vedels Privatpapirer.